

Inserati se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr. če se tiska enkrat, 12 kr. če se tiska dvakrat, 15 če se tiska trikrat.

Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija na velikem trgu h. št. 9, II. nadstropje.

Vredništvo je na velikem trgu h. št. 9, v II. nadstropju.

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja:

Za celo leto . . .	15 gl.	—
Za pol leta . . .	8	—
Za četrt leta . . .	4	—
Za en mesec . . .	1	40

V administraciji velja:

Za celo leto . . .	13 gl.	— kr.
Za pol leta . . .	6	50
Za četrt leta . . .	3	30
Za en mesec . . .	1	10

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. več na leto.

Izhaja vsak dan in sicer ob 5. uri popoldne.

SLOVENIJA

cesarju Francu Jožefu I.

o veselem dohodu v Ljubljano. *)

II.

S šaplom oviti zares bliščečim sene ti ne morem,
Zmel neusmiljeni rok, časa vihar mi ga je,
Kedar od iztoka Hun, od severja Got ino Kimber,
Rimee od juga in Vlahi, trli so moje kosti,
Strani četiri svetá menjevale sirove narode.

Kaj trpela takrat, kaj sem doživela zgubivši,
Ustom izreči ni moč, duhu razumeti ni;
Smrt je dajala obed neskončno pogubi, obupu,
Save in Drave vodé solze so bile in kri,
Zadnjega, zdelo se je, da bila bo ura Slovencea.

Kakor divji natok srditega morja se vzdigne,
Kedar vihar globočin zemlji se v drobu zbudi,
Breznom valove napné, penéče dervi na bregove,
S tminami krije ostrov, ki ga razbiti ni moč,
Sivo pečevje ječi, v korenu se tresejo gore.

Tako, kdo reče zakaj, je vrelo nebrojno narodov,
Vsakega konca svetá meni srdito na vrat,
Moje dobrave so stan jim, klavnica moje domovje,
Grom je beseda njih ust, strela goreči pogled,
Zemlja se moja šibi pod težo železnih vojščakov.

Ravno mi ukazal je bil iz trebnika prorok arkonski,
— Bravši v drobu zverin čas maščevanja gotov —
Dvigniti vrli svoj dlan, razbiti verige Latincea,
Rimu pobotat obrest sedemstoletnih krivic,
Ter zapečatiti pah kovačnice stare na Tibru.

Setve dozor krvave kosil Radogost je na Padu,
Da Kartage potem strašno osveti posip;
Genserik, drugi moj sin, preplava do Afrike sto rek;
Kar nenadoma blisk temni pretrga oblak,
V Rimu Otokar stoji, končavši nevredne gospode.

Zdaj brez varha doma, mi Siscia pade, Emona,
Rupa omaga, Optuj, druge zakrije mi prah,
Divji jezikov hrup zatare mi glase domače,
Misli in djanju na vir vleže debela se noč,
Tri sto me let in še čez mrtvaška je groza davila.

Ko se vtolaži vihar, občut mi zbudi se na novo
Strašno iz jezera ran čutim kipeti život,
Kakor o zori junak razbiti po boji ponočnem
Samši na škitu medli, trume plakaje pogin,
Plakala pravde pad sem svoje pomembe na šibrah.

Dva samogoltna volká, stoječa na levi, na desni,
Z ostrim jezikom iz ran gladno mi srkata kri,
Ropa nasičen Avar Dagobertu se hujšemu ognje,
Misel razdvojena vseh, glada enaka obá,
V sree pomakata zob strupeni mi vedno protivna.

V ognji se skusi zlató — sem bila dostojna v nesreči?
Me je le znašel obup vredno ko dika poprej?
Slavna ostala če sem, pričujte mi Argaid, Ferdulf,
Švigini iz vekov temot moje šesterske spomin:
Samo, Borut, Ketumar, Privina, Bojnomir, Koel.

Toda prirojena moč razbita je bila na vedno,
Sin je nesreče razpor — brata mi brat ne pozna, —
„Ogni se, Horvat si ti! Iz pota mi Krajnec, Korošec!“
Tak malopriden prepir dom ino moč mi drobi,
S šaplom oviti tedaj bliščečim sene ti ne morem.

Vzemi ljubezen, o knez! namesto ginečega venea,
Sre junaških ti dam tri milijone in čez.
Vrlo namestvana sem od petkrat pet sto županov,
Moje prisege oglaš Donava sliši in Pad,
Donava sliši in Pad slovenskih junakov oblubo.

Blago, življenje in kri, visoki Vladar! ti darujem,
Bistri v sodbi razum, v boji nevžugano dlan.
Tvojemu rodu na čast, na zgubo protivnikom tvojim
Snuje v osrčji mi Duh, euka na bedru mi meč,
Hrast se omaja in hrib, — zvestoba Slovenceu ne gane!

*) Zložil Koseski o prihodu cesarja Ferdinanda v Ljubljano l. 1844.

Cesar na Kranjskem.

Še nekoliko o sv. maši.

K včerajšnjemu poročilu o veliki maši v stolnici še nekatere reči dostavljamo. V presbiteriji je bil precej ob ograji pri cesarju grof Kinsky, ministra Taaffe in Falkenhayn, generaladjudant Mondel in še drug generaladjudant. Pri stopnjicah, ki držé v presbiteriji na evangelijski strani, so bili cesarjevi adjutanti, na epistelski strani pa deželni poslanci v klopeh, ki so jih bili nalašč v ta namen tje postavili. Pri sv. Dizmu bil je prostor za duhovnike, v dolgih klopeh pa za plemenite gospé, v klopeh pri sv. Rešnjem Telesu so se zbrali dvorni dostojanstveniki, knez Windisch-Grätz, grofje Hohenwart, Wurmbrand in Auersperg, barona Apfalter in Žvegelj, viteza Schneid in Savinšek itd. V malih klopeh na ženski strani je bil gospod deželni predsednik baron Winkler z deželno-vladnimi uradniki, na moški strani pa vojaški častniki, med njimi fzm. baron Kuhn. V drugih klopeh so se razvrstili raznoteri uradi državni, deželni in mestni, profesorji, mestni odborniki, kupčijska zbornica itd. Pri evangeliju držal je subdijakon dvojne evangelijske bukve; ene je nesel dijakon poljubit cesarju, ene pa ob enakem času subdijakon knezu in škofu. Pri darovanju je precej za škofom pokadil cesarja in pred zavživanjem nesel jim je arhidijakon poljubit sv. Križ. Po sv. maši bila je zahvalna pesem, ki so jo na koru peli enako izvrstno kakor vse druge pesmi. Po sv. maši šli so iz cerkve najprej dvorni dostojanstveniki, potem je prišla duhovščina, in naposled cesar pod nebesom. Prišedši iz cerkve ogledali so meščanske stražnike iz Novega mesta, Kostanjevice in Krškega, ki so nadomestovali častno kompanijo, pa veteransko društvo, ki se je bilo razpostavilo pred škofijo. Ljudstvo je cesarja med tem časom pozdravljalo z burnimi živio-klici.

Avdijence.

Adresa, ki jo je deželni zbor izročil Njih Veličanstvu, bila je pisana na pergamentu ter vezana v krasne bronaste in lepo pozlačene platnice. Odgovor, ki so ga cesar dali deželnemu odboru, se glasi tako-le:

„Z velikim zadostenjem in pristréno zahvalo sprejemam čutila najzvestejše vdanosti, ki mi jih je s poklonitvijo izrazil deželni zbor drage moje vojvodine Kranjske. Ljubeznjiva nagnjenost, ki jo je vdano prebivalstvo kranjsko v šeststoletnem združenji z mojo hišo v vseh časih, v sreči in nesreči dejansko razodevalo in jo sedaj na veličasten način izrazuje z lepo rodoljubno (patrijotično) spominjsko slavnostjo, mi je najzanesljivejši porok, da se bode meni od deželnega zastopa v tem slovesnem trenutku ponovljena obljuba neprelomljive zvestobe z božjo pomočjo od rodu do rodu spolnovala. Skupna delavnost prebivalstva v nekaljeni vzajemnosti za dosego skupnega namena na vstavni podlagi bode dosedanje vez ljubezni med vladarjem in ljudstvom storila še pristrénejšo in močnejšo. Svojim ljubim Kranjcem pa, h katerim sem radostno prišel, bodem vsikdar ohranil svojo cesarsko milost in deželno-očetovsko skrb.“

Deputaciji, ki je prišla iz Hrvatskega in Slavonskega poklonit se, odgovorili so presvitli cesar.

„S posebno hvaležnostjo in dopadanjem sprejemam poklon vernosti, ki ga meni pri ti priliki v imenu Hrvatske in Slavonske izroču-

jete. Ponavljan izjav staroskušene zvestobe in udanosti more le posebno razveseliti, ker v tem mišljenji spoznavam najbolj dragoceno vez, ki združuje z mano vse narode moje države.

To mi tudi daje veseli povod, da Vas in vse, v katerih imenu ste prišli, zagotavljam moje nepremisljive milosti in naklonjenosti.“

Na pozdrav škofov, ki so se cesarju poklonili s kapitelnom ljubljanskim, kteremu so se pridružili prošt novomeški, fajmoštri ljubljanskih fará, pa konzistorijalni svetovalci, odgovorili so cesar:

„Z veselim zadostenjem me napolnuje, da vidim o slavnosti združenja dežele Kranjske z avstrijskimi deželami okoli sebe zbrane tudi zastopnike duhovščine škofije ljubljanske. Dobro mi je znano, da tudi kranjska duhovščina pri oznanjevanji zveličavnih nauk po svojem visokem poklicu svojemu vodstvu izročnim vernim z rodoljubno gorečnostjo priporoča tudi zvestobo do starodavne cesarske hiše in srea vnema za gorečo ljubezen do domovine. Upam, da boste z božjo pomočjo tudi v prihodnje spolnovali svojo duhovno pastirsko službo v enakem duhu, ter Vam za meni storjeno poklonitev izrekam svojo odkritoréno zahvalo in Vas zagotavljam svoje neprestane naklonjenosti.“

Na ogovor Ljubljanskega župana pri poklonitvi 12. julija so odgovorili svitli cesar:

„Zvestoba in vdanost glavnega mesta Kranjskega do Mene in do Moje hiše Mi je dobro znana. Pri vseh veselih in žalostnih prigodkih se je vdanost sijajno skazala, v teh slavnostnih dnevih razodeva se na novič.

Ljubljana je bila zmirom pravo avstrijsko mesto, ki je vse živo čutila, kar je gibalo državo. Ne dvomim, da bi Ljubljana tega znaka ne ohranila tudi vsaki čas.

Zagotovim tedaj meščane Mojega glavnega mesta Moje cesarske milosti in skrbljivosti.“

Predsedniku c. k. kmetijske družbe so cesar odgovorili:

„Zahvaljujem se Vam gospoda, za zagotovilo zvestobe in udanosti, ktero mi izrazujete v imenu gospodarjev na Kranjskem. Moje očetovsko sree močno vtolaži, da je postavljajo poljedelcem na Kranjskem, katerih požrtvovalnost dobro spoznavam, olajšala bremena in pospešuje njih koristi.

Opravičene želje zemljišnih posestnikov sem zmirom pripravljen podpirati.

Z veseljem začujem tudi od Vas, da kmetijski gospodarji na Kranjskem složno delajo v obéne korist. Naj bi se ta plodonosna setev složnosti nikdar med Vami ne izgubila! Vam in spoštovanju vrednemu stanu, kterega zastopate, zagotavljam svojo cesarsko milost in naklonjenost.“

Predsedniku kupčijske in obrtne zbornice so odgovorili presvitli cesar:

„Dopadljivo sprejemam Vaša dobra voščila ter jih najtopleje vračam. Ker je kupčijski in obrtnijski stan povsod posebno važen, zlasti v deželi, kakoršna je Kranjska, ki ima manj rodovitna tla, tedaj začujem z zadovoljnostjo od nje zastopovalcev v to poklicanih, da se kupčija in obrt razvijata in razevitata.

Bodite tedaj preverjeni, da se neprestano zanimivam za korist kupčijstva in obrtnosti na Kranjskem, in da bodem močno razveseljen, ako bodem gledal, da so se moje nade in voščila v tem spolnile.“

Cesar v realki.

Ob treh popoldne obiskali so cesar realko; šli so v vse sobe in so dali izpraševati iz raznih predmetov. Tudi iz krščanskega nauka se je moralo skoraj v vsaki šoli izpraševati. Ob prihodu in odhodu pozdravljali so jih učenci z živahnimi živio-klici.

Cesar v živinski razstavi.

Ekscel. minister Falkenhayn je razstavo otvoril nekako o polu ene 12. t. m. Predstavljaj se mu je najprej glavni odbor. Po prijaznem pozdravu vseh je prav priljudno govoril nekoliko besed z vsakim posebej ter šel potem razstavljeno živino pogledat. Pogledal je vse natančno ter razstavjevalce in njih živino pohvalil. Ker je bilo že pozno, se je potem kmalu poslovil.

Njih Veličanstvo, presvitli cesar so prišli razstavo pogledat nekako v 4. uri popoldne. Po ponižnem poklonu glavnega odbora so šli takoj razstavljeno živino ogledovat. Razlagal jim je predsednik g. J. Zevnik. Zanimali so se res za vsako govedo gredé po eni strani gor, po drugi nazaj. Potem so šli v poskušalnico ter ponudenega kozarca piva in nekaj družih pijač niso zaničevali. Pregledali so potem mlekarstvo, razno kmetijsko orodje in mašine. Po prav prijaznem pozdravu na vse strani so se poslovili ter odpeljali.

Občinstva zbranega je bilo mnogo v razstavi; od zunaj se je vse trlo ljudstva, ki je prijaznega in ljubljenege vladarja z živahnimi „živio“-klici pozdravljalo o prihodu in odhodu. V razstavi pa je bilo spremstvo najodličnejše. Eksc. ministri grofa Taaffe in Falkenhayn, eksc. grof Hohenwart, deželni predsednik baron Winkler, deželni glavar grof Thurn, predsednik bar. Wurzbach in mnogo družih.

Gledališna predstava.

Jako krasna je bila slavnostna predstava v gledališči. Cesar so prišli točno ob osmih ter so bili od jako odličnega občinstva sprejeti z burnimi živio-klici, ki so se ponavljali, ko je v cesarski ouverturi na vrsto prišla cesarska pesem; cesar, ki so z ministrom Taaffejem in fzm. Kuhnem sedeli v cesarski loži, so se ginjeno zahvaljevali na vse strani. Gospodična pl. Lehmanova je navdušeno deklamovala Gregorčičevo pesem „pozdrav“ in burni živio-klici so se razlegali, ko se je končala, da naj Bog živi cesarja. Slavnostno kantato Gerbičovo so čitalnični peveci pod vodstvom g. skladatelja samega peli jako izvrstno, in tudi filharmonično društvo je prav dobro pelo „Halleluja“ iz oratorija „Messias“. Dobro je dela vnauja razlika, ko so pri prvem zboru nastopili sami gospodje, pri družem zopet v prvih vrstah samo gospodične vseskozi belo oblečene. G. dr. Keesbacher je potem deklamoval pesem k živim podobam, in ko je omenjal, kako je Rudolf I. našo deželo podelil svojima sinoma, umaknil se je na stran, pregrinjalo se je vzdignilo, in dogodek je bil videti v živi podobi. Podoba je bila prav dobro sestavljena, samo osvetljava je bila pri prvi nekoliko pomanjkljiva, ker je zagrinjalo padlo, ko je ravno nastopila prava osvetljava podobe. Govornik je za tem popisoval boje naših prededov s Turki, in ko je popisoval bitvo pri Budački l. 1566, v kateri je padel Herbert Turjaški, se je zopet zagrinjalo vzdignilo, in se je dogodek predstavljal v živi podobi, ki je bila krasnejša od prve in tudi dobro osvetljena. Ko je potem govornik popisal francoske vojske,

v katerih so bili Francozje za 4 leta deželo našo odtrgali od Avstrije, in slavne zmage pri Lipskem, vsled ktere je Kranjska zopet prišla nazaj pod Avstrijo, kazala nam je tretja živa podoba neizmerno radost prebivalcev, ko se je ta novica razglašala pred ljubljanskim rotovžem. Ta podoba bila je najkrasnejša in jako dobro osnovana. Ob devetih bila je predstava dovršena in burni živio-klici so se razširjali v gledišči in med zunaj zbrano obilno množico, ko so cesar gledišče zapustili. Ko smo stopili iz gledišča, pričela se je že razsvitljava in kongresni trg se je svetil v lepem bengaličnem ognju.

Razsvitljava mesta.

Kaj tacega ni vidila še Ljubljana, kar stoji. Popisati se ne dá, toraj bodijo le ob kratkem omenjeni tisti objekti, ki so bili najbolj krasno okinčani in razsvitljeni, ker ga menda ni bilo okna še celó v zadnjem kotu, ki ne bi bil razsvitljen.

Najlepši je bil gotovo frančiškanski most, čegar razsvitljava je kazala obrise njegove, potem zvezdni drevored s tisoči in tisoči razno barvanih lampijonov, da je bil res čaroben; ravno tako narodni trg z glediščem in nunske cerkvi; dalje Turjaški in veliki trg, šentjakopska cerkev z zvonikoma, šenklaška zvonika, frančiškanska cerkev. Hradeckijev most; hranilnica, Mahrova hiša in rotovž s plinovo svečavo, ki se pa ni ravno dobro obnesla, in več drugih poslopij, ki so imela krasno razsvitljava in več napisov (transparentov).

Semenišče je bilo spredaj posebno lepo razsvetljeno, na južni strani pa napis: „Ave Caesar!“ Na oknih frančiškanskega samostana svetilo se je „Slava“, pri „Slonu“ je bil cesarjev izrek „Ich will Frieden haben unter meinen Völkern“, na čitalnici pa: „Jaz hočem imeti mir med svojimi narodi.“

Krasno razsvetljen je bil tudi slavalok na dunajski cesti, ki je kazal v lučih svoj obris, ravno tako nektera privatna poslopja. Sploh je bilo vse krasno, tako, da ljudje, katerih se je po ulicah vse trlo, se kar niso mogli nagledati; svitlo je bilo kakor podnevi.

Po osmi uri peljali so se cesar ogledat si razsvitljava po važnejših krajih; ljudstvo jih je pozdravljalo povsod z gromovitimi „živio“-klici, pred šolami so jih čakali z bakljami dijaki in sestavili iz luč črke ter pozdravili jih z „živijo!“ Po mestnem trgu so se peljali potem čez Stari trg, šentjakopski most, Breg in Turjaški trg zopet nazaj v mestni Grad. Navdušenost je bila silna povsod, koder so se vozili.

Še le proti polnoči pogasnile so luči, ne-ktare pa so gorele do belega dne. Ljubljana bila je ta večer res čarobna, kakor nikoli še ne.

Ogledovanje vojakov.

Danes zjutraj ob sedmih peljali so se cesar na vojaško vadišče pri Mostah, kjer je bilo razpostavljeno v Ljubljani bivajoče vojaštvo. Peljali so se po šentpeterskem predmestju, kjer jih je ljudstvo vseskozi živahno pozdravljalo. V Udmatu bil je pri županovi hiši krasen slavalok, pri katerem je čakala duhovščina šentpeterska v koretljih, šolska mladež, deklice vse belo oblečene z malimi šopki, in pa čez 40 večih deklet z narodnimi pečami na glavi. Cesar se tam ustavi in župan g. Bavdek nagovori jih slovensko tako-le:

„Vaše Veličanstvo!“

V imenu vseh občanov, preveselih po prihodu Vašega Veličanstva, se najponižneje po-

klonim. Kakor naši dedje in prededje skozi 600 let, ostanemo mi in naši potomci za vse čase zvesto vdani Vašemu Veličanstvu in cesarski hiši. Bog živi našega preljubljenega cesarja, vsredi nas Slovencev in vseh avstrijskih narodov!“

Burni živio-klici so se razlegali daleč okrog. Potem stopila je narodno opravljena hčerka županova v peči pred cesarja ter rekla:

„Vaše Veličanstvo!“

Najponižneje prosimo milostno sprejeti ta šopek v spomin od Vašemu Veličanstvu zvesto udanih Slovencev.

Tudi jim je izročila krasen venec zgolj poljskih cvetlic, ki so ga cesar blagovoljno sprejeli. Prav prijazno so se razgovarjali z županom in ga vprašali, je li to kmečka občina in koliko časa že županuje. Tudi s hčerko njegovo so govorili in vprašali, je li to narodna noša, kakor so bile oblečena dekleta. Govorili so tudi z duhovniki sv. Petra, potem pa se odpeljali na vadišče. Na vadišču čakala je cesarja obilna množica, ki jih je živahno pozdravljala. Ogledali so spremljevali od tam čakajočih generalov vojaštvo ter izrazili svojo posebno zadovoljnost. Od ondot so obiskali tudi deželno blaznico na Studencu. Ko so se domu vračali, pričakovale so jih male deklice še zmerom pri slavaloku, ter so s tam narejenega odra svoje šopke metale cesarju v kočijo, kar je cesarju vidoma delalo veliko veselje.

Šeststoletnica Štajarska.

Dne 10. t. m. ogledovali so cesar ob pol šestih zjutraj vojaščino, potem so imeli avdienco. Ob pol desetih bilo je slovesno razkritje Tegethofovega spomenika, potem ogledovanje bolnišnice in delavnice na južni železnici. Potem so se odpeljali v Ptuj. Tam so ogledovali najprej vojaščino, ki je napravila mu vaje in naredila tudi most čez Dravo. Obiskali so potem cerkev, hranilnico in bolnišnico. V Pragerskem in Slovenski Bistrici so bili cesar posebno slovesno sprejeti. Iz Bistrice peljali so se cesar z vozom do Poličan, potem v Slatino, ki je bila sila lepo okinčana; tam je bil tudi obed.

Ko so si cesar ogledali toplice, peljali so se v Šmarje in Šentjur ob juž. žel. Ob poti je bilo napravljenih veliko slovenskih napisov. Tam so sedli na železnico in peljali se v Celje, kamor je dospel vlak 11. t. m. ob poli enajstih dopoldne. Na kolodvoru jih je pričakovala velika množica, duhovščina s škofom Štepišnikom in veliko druge više gospode. Cesar so govorili z mnogimi. Ko so se odpeljali proti Ljubljani, zagromeli so „živio“.

Politični pregled.

V Ljubljani, 13. julija.

Avstrijske dežele.

Gosp. minister poljedelstva prišedši iz Tirolskega je ogledal Belsko dolino, oziroma kraje, ki so l. l. po povodnji bili močno poškodovani. Iz Belske doline je prišel v Dravsko dolino, in od tod se je podal čez Zilski Vrh (Gailberg) v Zilsko dolino, in po Zilski dolini je prišel pod Klostër (Arnoldstein) in od tod v Beljak. — V Šent-Mohorju so predložili g. ministru načrt za vravnava Zile. Pod Klostrom je pogledal slavni gosp. novo sadjerejnico. 9. t. m. je bil g. minister v Celovci, kjer je ogledal rudniško glavarstvo, poljedelsko in rudarsko šolo. Popoldne se je odpeljal v Trbiž. Sedaj pa biva slavni gosp.

v Ljubljani, kakor je bilo zadnjič omenjeno v našem listu. Gospod minister, peljaje se po Savski dolini, je gotovo tudi videl prazne vrhove, posebno pa se v tem oziru odlikuje visoka Begunčica, ki gleda na najlepši del Gorenjskega, na Breznisko faro in nje okolico. Gotovo bi bili ti kraji še veliko lepši, ko bi imeli njih varuhi zelene glave, pa kaj bomo govorili o lepoti? koliko bi koristilo gorenjski strani, ko bi bile obraščene gore nad Poličam in Begunjam in tudi drugje. Kar pa je najbolj žalostno pri nas, je, da ljudje še to, kar imajo, brez obzira poderó, ali v sili, — kar vže vsakega izgovarja, ali pa tudi kakor pravijo, za kupčijo, prikažejo se golice, kjer je bil prej zaraščen gozd, gospodar spravi par stotakov, tudi trgovci hoče imeti svoje, kraji pa postanejo pusti, solnčnim žarkom, povodnji in viharjem razpostavljeni; prebivalci pa tožijo o povodnji, o toči, o hudem vremenu.

Iz Insbrucka 11. julija. Rektor vseučilišča Steinlechner je govoril zoper nasvet, naj bi se na deželi umeščali zdravniki manj usposobljeni. Mestni občini v Tridentu se dovoli iz deželnih prihodkov svoto, da zida vzgledno kosarno, donesek domačih občin za stroške odgona se zviša za polovico. Deželni glavar sklene tedaj zbor, zahvali se c. k. namestniku za požrtvovalno vdeleževanje pri zboru, in zakliče slavo presvitemu cesarju.

Iz Zadra, 11. julija. V današnji seji so predložili Klaič in drugovi nasvet, deželni zbor naj izrazi željo, da se umesti v Dalmaciji civilni c. k. namestnik. Predsednik je rekel, da ta stvar gledé na §. 19 in na zadnji odstavek §. 34 deželnega reda ne spada v kompetenco deželnega zbora. Vladni zastopovalec je oporekal zoper obravnavo te stvari, večina deželnega zbora je zapustila dvorano in predsednik je zatvoril sejo.

Vnanje države.

Katoliški škofje na Irskem so objavili pismo, v katerem se odločno izrekajo zoper izseljevanje, katero država podpira, da bi se zljajala stisku, ki se redno nahaja po nekaterih krajih irske dežele. Škofje so te misli, zleg je mogoče odpraviti le s tem, da se izseli revno in preobilno ljudstvo Irskega v take kraje, kjer je zemlja še neobdelana. Taka naredba bi bila v resnici oznanovanka miru za Irsko, in škofje to vladi toplo priporočajo.

Iz Londona, 11. julija. Med Lesseps-om in angleško vlado je bila sklenjena pogodba. Angleška vlada hoče porabiti svoj vpliv v Egiptu na to, da dobi koncesijo za nov Sueški kanal in hoče tudi preskrbeti za to potrebni denar. Družba tega kanala hoče privoliti v to, da bodo angleški pomorski častniki splošnji nadzorniki vožnje po kanalu.

Iz Saïhon-a (Anam.) 4000 vojakov črne zastave žugajo Namdir-tu. 10.00 mož se je zbralo v Sontaji in se je tam vtaborilo. Cesar Tübüc je močno bolan.

Izvirni dopisi.

Iz okolice Kamniške, 10. julija. (Potreben je „Slovenec dnevnik“, da bo s pomočjo duhovščine varoval katoliškim Slovincem njih vero.) V „Slovenec“ preteklega torka g. pisatelj iz Celovca lepo omenja, da se bo moral „Slovenec“ bojevati z mladimi gospodi Slovinci, kateri so na Dunaji ali pa v Gradu vero zgubili, in bi še svoje rojake ob njo pripravili. Zviti in prekanjeni, pa delavni so za svoj namen. Pri volitvah za deželni zbor volilce pridoblujejo, da bi njih za svoje zastopnike izvolili. V naši okolici je eden tacihi mladih, brž ko je bil stari deželni zbor razrešen, predno je kdo na izvolitev kakega kandidata mislil, 35 volilcev za-se pridobil po svojem pisacu, možu, kateri je bil z volilci prijatelj, in tako so zavoljo osebnega prijateljstva darovali svoje najdražje svetinje. Ali pa morebiti ti mladi gospodje niso učeni, niso najgorečniji

narodnjaki, in morebiti se ne bodo za blagor Slovencev potegovali? Ko bi bila le visoka učenost, goreča narodnost in velik dar zgovornosti potrebna lastnost dobrega poslanca, bi bili gotovo vsi ustavoverni ali liberalni nemški in židovski poslanci res prav dobri, pa znano je, da oni druge narode, posebno pa katoliško cerkev in njene služabnike strastno in smrtno sovražijo. Ali misliš, dragi čitatelj, da je slovenski bogotajec ali nevernik boljši od nemškega? Liberalnih Slovencev skrb za slovenski jezik in narodnost brez podlage sv. vere je piškavega oreha vredna; in saj so oni stari, slovenski program: „vse za vero, dom in cesarja“ prenašali, ter vero iz svojega programa izpustili.

Ko bi narodnost in skrb za ljudski jezik, pa učenost in zgovornost bile edine potrebne lastnosti dobrega ljudskega zastopnika, bi bila laški in francozki najsrečnejša med vsemi narodi v Evropi, ker v teh dveh deželah govore skoraj vsi prebivalci v vsaki samo en narodni jezik, in vendar ste sedaj ti dve deželi, posebno francoska, ko bi bila lahko najsrečnejša dežela, samo zavoljo neverskih in hudobnih ljudskih zastopnikov najnesrečnejši. Da slovenski neverci niso boljši od nevercev drugih narodov, nam kažejo skušnje, na primer g. poslanca Ceneta Kluna. Pa saj obetajo svojim volilecem najboljšo skrb za njih blagor. Koliko se je zanesti na obljube brezvernega človeka, je prebitko skusil ranjkih naš Oče doktor Bleiweis. On je mnogo mladim revnim slovenskim dijakom pomagal k lepim in dobrim službam, ali bili so pozneje njegovi sovražniki. Pa saj pravijo liberalni Slovenci svojim volilecem, da deželni zbor nima z vero nič opraviti. Ko se Slovincem v meso vlezajo, jih bodo tudi za državne poslance volili, kjer morejo veri še več škodovati, kakor deželni poslanci. Bote videli, če se vam dragi Slovenci, oni zopet za kandidate ne bodo vsilovali, ko pridejo volitve državnih poslancev na dnevni red! Da pa tudi deželni zbor se vtika v verske reči, nam priča velika škoda, katero je naredil poslednji nemškutarski veri sovražni deželni zbor. Ko bi bili imeli v deželnem zboru za vero, za ljudstvo in njegov časn in večni blagor skrbne poslance, gotovo ne bi bili zgubili častiti gospodje očetje frančiškani v Kamniku pravice do podučevanja v šoli.

Liberalni Slovenci bi svoje rojake tako srečno storili, kakor so sami, to je brezverne. Oni vedó, da se po vseh deželah nevera šopiri, in mislijo, da tudi naša dežela za drugimi ne bo zaostala, to bo naša skrb. Z vašo pomočjo, dragi Slovenci, bi tudi radi na kviško splezali in si častnih in dobrih služb priskrbeli, potem se pa za vas nič zmenili ne bodo.

Glej, dragi „Slovenec“, odslej se boš mogel, kadar bodeš nevarnost zapazil, v svojem dnevniku bojevati z zvitimi nasprotniki. Pomagati ti bodo morali v tej slavi, pa težki vojski vsi dobri katoliški Slovenci, duhovni in svetni. Zlasti duhovni bodo mogli sebi izročene pri vsaki lepi priložnosti podučevati, da je dolžnost voliti poslanca ne le učenega, ampak zanesljivega in dobrega katoličana. Se vé, da boš ti, dragi „Slovenec“, in za vero vneta duhovščina vsem nevercem kakor bodeč trn v peti. Ali kakor je naš Božji učenik rekel: „Prinesel sem na zemljo vojsko, ne pa miru, brat bo zoper brata“, tako bode do konca sveta vedna vojska Božjih služabnikov s služabniki Božjih nasprotnikov. Če bomo Slovenci z le-

pim življenjem vredni, nas bo v tej vojski Bog podpiral, da slovenski narod sv. vere ne bo zgubil, ampak jo ohranil do konca vseh dni.

Domače novice.

(Ministerskemu predsedniku grofu Taaffeju) poklonili so se včeraj po avdijenci pri cesarju mil. knez in škof s kapitelnom ljubljanskim in proštom novomeškim.

(Umrli) je včeraj 12. t. m. gospod Matetvž Jeras, prvi magistrani svetovalec. Pogreb bode v saboto ob 4 popoldne.

(Za kneza in nadškofa goriskega) je imenovan, kakor se nam poroča iz Istre, prečastiti gospod Zorn, dosedanji škof poreški.

Razne reči.

— V Shelfeld-u na Angleškem velikih nesreč ni kraja ne konca. Komaj se je malo pozabila nesreča pri otročjem gledališču, se je zopet zelo enako prigodilo pri botaniškem vrtu v imenovanem mestu. Otroci so bili povabljeni k neki veselici. Prišli so v stotinah, pride med nje tudi neki voznik s praznim vozom. Otroci kakor povsod poskačejo na voz, vpijejo in razgrajo, da se konji tega nenavadnega hrupa splašijo in zdivjajo v sredini otrok. Kot bi trenil, je bilo čez petdeset otrok pomandranih, ali do smrti ali hudo ranjen.

— Egiptovski spominki v Rimu. V Rim so občani cesarjev pripeljali več obeliskov iz Egipta, v viharjih občnega preselovanja so jih prekučeni in pokopali pod razvalinami, čez tisoč let jih zopet izkopavajo in rabijo za kinč večnemu mestu. Pod papežem Sikstom je mojster Fontana 4 take spominke izkopal in zopet postavil. 22. junija so našli tak obelisk v Rimu. Hierogliffe raztolmačene povedó o faraonu Ramses-u XI. 19. tebanske dinastije. Obelisk je tedaj, ako je delo izvirno egiptovsko, iz XIV stoletja pr. Kristusom, dolg je 6—7 metrov, a iz enega samega kamna. Najden je bil za cerkvijo Minerve in je slišal brž ko ne k templju Iside, ki je tam stal. Črna sfinga iz basalta tudi tam najdena nam predstavlja faraona Amasi iz predzadnje saitske dinastije.

— Iz Aleksandrije javlja „Reuterjevo poročilo“, da bolezen ponehuje v Damietu, a huja postaja v Mansurij, in da jih je tam od 9. do 10. umrlo 102 oseb (Mansurij ima 26.000, Damiet 34.046 ljudi) a v Damiette le 52.

— V Novem Jorku je bila pretečen teden silna vročina. Mnogo ljudi je oslabeledo za boleznijo, ki je nastala vsled prehude vročine je umrlo 343 otrok.

— Slovstvo. Obseg časopisa „Katholische Missionen“ šteje 7 je sledeči: Skizzen aus Süd-Chile. — Siam, seine Apostel und Märtyrer. (Fortsetzung.) — Nachrichten aus den Missionen: Sudan; Südafrika; Westafrika; Aus verschiedenen Missionen. — Für Missionszwecke. — Beilage für die Jugend: Maron, der jugendliche Bekenner aus dem Libanon. (Fortsetzung.)

Illustrationen: Das Einfangen der Pferde mit dem Lasso. — Ein Pferdehändler in Uniform. — Ochsenjagd mit dem Lasso. — Ein Häuptling der Stieng. — Ein Ziegenhirte von Libanon. — Muselman im Gebet. (2 Bilder.) — Monrovia, Hauptstadt von Liberia. — Ansicht von Freetown in Sierra Leone.

Posebni vlak

pojde 16. julija 1883 iz Ljubljane v Radovljico-Lesce in od tod nazaj v Ljubljano.

Vožnji red je ta-le:

Odhod iz Ljubljane.

Ljubljana j. k. . . . 4. uri — min. popold.
Ljubljana R. k. . . . 4. „ 5 „ „

Vizmarje 4. uri 16 min. popold.
Medvode 4. „ 31 „ „
Loka 4. „ 50 „ „
Kranj 5. „ 9 „ „
Podnart-Kropa . . . 5. „ 29 „ „
Radovljica-Lesce prihod 5. „ 55 „ zvečer.

Vožnja nazaj:

Radovljica-Lesce . . 12. uri — min. ponoči.
Podnart-Kropa . . . 12. „ 24 „ „
Kranj 12. „ 44 „ „
Loka 1. „ 2 „ „
Medvode 1. „ 20 „ „
Vizmarje 1. „ 32 „ „
Ljubljana R. k. . . . 1. „ 42 „ „
Ljubljana j. k. prihod 1. „ 46 „ „

Za ta vlak se jemljó osebe v II. in III. razredu po vseh imenovanih postajah, in veljajo navadni listki za osebe za vožnjo tje in nazaj.

Priporočajo se za ljudske in šolske biblioteke naslednje knjige:

Kržič: „Izgledi bogoljubnih otrok iz vseh časov keršanstva“, I., II. in III. del. Velja mehko vezana 30 kr., trdo vezana 40 kr.

„Narodna biblioteka“ dozidajšni izšli I., II., III. in IV. zvezek à 15 kr. Naročnikom se bodejo naslednje izšli zvezki po pošti pošiljali.

Parapat: „Robinson“ 30 kr.

Premru: „Dialogi“, 3. natis od Rejeca nevezani 1 gl., vezani 1 gl. 50 kr.

„Pripovedke za mladino“ 20 kr.

Cigler: „Sreča v nesreči“, mehko vezana 40 kr., trdo vezana 45 kr., lepo vezana 60 kr.

Zupan: „Cerkveni obredi“ 20 kr., trdo vezana 25 kr.

„Glasi katoliške družbe“, XVII. zvezek, 45 kr.

„Spisi Kristofa Šmida“ I. in II. del mehko vezana po 30 kr., trdo vezana po 40 kr. III. del mehko vezan 40 kr., trdo vezan 50 kr., IV. del (Kanaček, Kresnica, Kapelica) mehko vezan 20 kr., trdo vezan 30 kr.

„Slomšekovi zbrani spisi“, I. in II. del skupaj lično vezana 2 gold. 60 kr., III. del lično vezan 1 gl. 80 kr. Tisk prvega zvezka bode že skoraj pri izdajatelju župniku g. Lendorščku pošel, mi imamo še samo vezane za prodajo. (1)

Za mnoga naročila se priporoča

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

Na obroke

prodajamo, in sicer na vplačevanje v 12 mesečnih obrokih sreberne in zlate remontoir ure, ure na nihala za salone in sobe, potem francoske in ameriške ure z igralno umetnijo, isto tako tudi brilantne in zlate prstane, verižice, medaillone, križice in garniture.

Blago se vsakemu naročniku brez razločka

pošlje, kakor brž plača prvi obrok. Cenilniki z 250 obrabi, ki so na izbero, isto tako tudi pogoji za plačevanje pošiljajo se le tedaj, ako se pošlje za 20 kr. mark v pismu zaviti. Na sama vprašanja ali dopisnice se ne odgovarja.

Nastor: (3)

Uhren- und Goldwaaren-Allianz,
Wien, L. Hafnersteig 3.

Filiale: v Parizu, Londonu, Bruselju.

Tisk „Katoliške tiskarne“ v Ljubljani.